

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 60.

Anden Sæssion.

22de Møde.

Torsdagen den 7de November.

(Fortf.)

Finantsministeren (fortsat): Jeg vil dertil bemærke for det ærede Udvalg, at det med Hensyn til flere Varer, navnlig med Hensyn til Mælkeqvæg, paa ingen Maade er Tilfældet, at Consumtions-Anordningen blot tilfigter at ramme saadant Dvæg, naar det slagtes, men tilfigter at ramme det, saasnart som det indføres paa Stald i Byen, og derfor kan man sige, at det allerede er forfaldet til Consum saasnart det er indført, uden Hensyn til, om det endnu ikke er virkelig fortæret. Nu vil Enhver vist indrømme, at der ingen sikker Grændselader sig drage mellem Dvæg, som er bestemt til at leve, og Dvæg, som er bestemt til at slagtes, mellem Slagteqvæg og Mælkeqvæg; seer man hen til Kjønsforskjellen, gives der ofte Kver, som ere bestemte til Slagtning. Jeg troer saaledes at have vist, at der fra Regeringens Standpunkt ikke var Andet at gjøre, og at den med Føie ikke burde have gjort Andet end det, som er gjort, og jeg kan derfor ikke anerkjende, at Udvalget har havt grundet Anledning til at gjøre den Anke, som indeholdes i dets Betænkning.

Ordføreren: Jeg vil blot tillade mig at knytte et Par Bemærkninger til hvad den høitærede Finantsminister har sagt med Hensyn til dette Punkt, som formodentlig ikke senere vil komme under Discussion. Jeg har maaffee ikke brugt et aldeles correct Udtryk, da jeg sagde, at det var at ønske, at den høitærede Finantsminister havde „legaliseret“ dette Forhold; men jeg troer forøvrigt ogsaa, at jeg sagde: „fuldstændig legaliseret.“ Det forekommer nemlig Udvalgets forskjellige Medlem-

mer, at den Maade hvorpaa den høitærede Finantsminister ved flere tidligere Leiligheder har udtalt sig om det Brug, som er gjort af Anordningen af 15de September d. A. og hvorom her er Tale, antydede, at om det end ikke var nogen formelig Omgaaen, af Anordningen var det dog af en saadan Veskaffenhed, at det ikke kunde siges at være tilfigtet med selve Anordningen. Det er Noget, som maatte misbilliges, og naar det maatte misbilliges, maatte det være en mindre rigtig Brug af Anordningen ifølge den Aand, hvori den er given, og jeg troede derfor at kunne udtrykke det ved at sige, at det havde været uønskeligt, at det var blevet fuldstændigt legaliseret. Men det forekommer mig iøvrigt, at den høitærede Finantsminister ved sine Bemærkninger har vist, at der er fuldkommen Overensstemmelse mellem de to forskjellige Tilfælde, som Udvalget har sammenholdt (Hør!); han har netop med Hensyn til Soldanordningen omtalt det, som ogsaa har været klart for Udvalget, at det var overensstemmende med de tidligere Anordninger, at Enhver kunde udføre stempelpflichtige fortoldede Varer og ved Udførselen erholde Soldgodtgjørelse, og der behøvedes blot, at Noget skulde foretage denne Handling en kort Tid, før den nye Lov traadte i Kraft, han kunde da bagefter indføre Varerne igjen og kun komme til at betale den nye Lavere Sold. Dette erkjendte den høitærede Finantsminister vel for en formel Transaction og derfor traf han Foranstaltninger for, at vedkommende Handlende kunde faae Soldgodtgjørelsen uden at behøve at foretage denne Ud- og Indførsel. Det er dette, vi ønskede, at der skulde være skeet med Hensyn til Consumtionsanordningen, vi ønskede, at det havde været tilladt Indbyggerne i Kjøbstæderne, som havde consumtionsbare Varer, der den 7de October ikke vare forbrugte, at faae Consum-